

ครอบครัวที่ 2

อนุธิตา ประยงค์พันธ์

งานการพยาบาลสนับสนุนการบริหารผู้ป่วย ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน

“ต๊ตๆ” เสียงไลน์แจ้งเตือน ในขณะที่ฉันกำลังวุ่นวายอยู่กับงานที่กองอยู่ตรงหน้า ตอนนั้นฉันปฏิบัติงานอยู่ที่ Hotel isolation ในช่วงวันหยุดยาว เนื่องจากครอบครัวฉันเป็นคนกรุงเทพฯ จึงทำให้ในช่วงวันหยุดยาวที่คนส่วนใหญ่กลับบ้านต่างจังหวัด แต่ครอบครัวฉันกลับอยู่ในกรุงเทพฯ ที่แสนสงบ บวกกับตอนนี้ยอดการติดเชื้อโควิด-19 พุ่งสูงขึ้นทุกวัน จนทำให้มีคนไข้จำนวนมากที่ฉันต้องดูแล ฉันจึงเลือกทำงานในช่วงวันหยุดยาวแทนการอยู่บ้านพักผ่อนกับครอบครัว “ต๊ตๆ” เสียงไลน์ครั้งที่สองดังขึ้นแต่ด้วยปริมาณงานที่อยู่ตรงหน้าและคนไข้ที่ต้องรับรับเข้าโรงแรมเพื่อให้คนไข้มีที่กักตัว ทำให้ฉันเองเลือกที่จะทำงานต่อโดยไม่ได้สนใจแม้แต่จะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดู ได้แต่เพียงคิดว่าถ้าคนที่ไลน์มามีเรื่องด่วนจริงๆ คงจะเลือกโทรมาแทนไลน์

ไม่ทันไรเสียงโทรศัพท์ของฉันก็ดังขึ้น “ต๊ตๆ ต๊ตๆ ต๊ตๆ” ในสายปรากฏเป็นชื่อพี่สาวของฉัน “ว่าไง” ฉันรับและพูดด้วยความรวดเร็วเพื่อเร่งจบบทสนทนา “เห็นไลน์ไหม ตรวจ ATK เมื่อกี่ชิ้น 2 ชิ้น” ทันทีที่ฉันได้ยิน ในสมองฉันก็มีความคิดต่างๆ พุ่งเข้ามา แล้วพอหะ? แม่หะ? ตัวฉันอีก เพราะเมื่อวานเพิ่งกินข้าวด้วยกันทุกคน ความคิดมากมายพุ่งเข้ามาในสมองฉัน จนฉันทำอะไรไม่ถูก “ต้องทำอะไรต่อ” เสียงพี่สาวดังสติของฉันทันที ฉันจึงบอกพี่สาวว่า จะส่งข้อมูลไปให้ทางไลน์ หลังจากวางสาย ฉันรวบสติ แล้วจึงรีบส่งคิวอาร์โค้ดหน่วยตรวจผู้ป่วยนอกโควิด-19 ให้พี่สาวลงทะเบียนเพื่อเข้ารับการรักษา และหลังจากนั้น ฉันจึงรีบโทรหาแม่ทันที

“แม่รู้หรือยังว่าติดเชื้อโควิด แม่ตรวจ ATK เลย” “รู้แล้ว แม่เพิ่งตรวจมันขึ้น 2 ชิ้นเหมือนกัน” ฉันจึงถามถึงพ่อ แม่ได้แต่เพียงบอกว่าพ่อกำลังไปทำงานข้างนอก ยังติดต่อนไม่ได้ ฉันจึงรีบวางสายจากแม่ แล้วติดต่อหาพ่อทันที เพื่อให้พ่อรีบตรวจ ATK ถ้าขึ้น 2 ชิ้น จะได้ลงทะเบียนรักษาพร้อมกัน แต่ปรากฏว่าพ่อบริษัทไม่รับสาย

ในขณะที่กำลังเร่งโทรหาพ่อ ก็มีเสียงข้างๆ ดังขึ้น “น้องๆ เป็นไรหรือเปล่า” ฉันสะดุ้ง แล้วฉุกคิดขึ้นมาได้ว่า ตอนนี้นะกำลังปฏิบัติงานอยู่พร้อมกับมอไปยังกองงานที่อยู่ตรงหน้า วินาทีนั้นฉันรู้สึกตกใจมากเพราะแม้แต่ไฟสไลด์เรื่องครอบครัว จนลืมงานมากมายที่กองอยู่ตรงหน้า และฉันรู้สึกผิดเหลือเกินที่ทำงานมากมายที่กองอยู่ตรงหน้าให้เพื่อนร่วมงาน เพราะแม้แต่ไปจัดการปัญหาของครอบครัว ฉันจึงรีบหันไปขอโทษพี่ และบอกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับครอบครัว แล้วกำลังจะโทรไปบอกให้ครอบครัวรอก่อน เพื่อที่ฉันจะได้รับเคลียร์งานแล้วโทรไปหาพ่อต่อ

“จริงหรือ! ไปจัดการเรื่องครอบครัวก่อนเลย เดี๋ยวทางนี้พี่ดูแลเอง” วินาทีที่ได้ยิน ฉันรู้สึกซาบซึ้งใจเป็นอย่างมาก ในตอนแรกที่คิดว่าเพื่อนร่วมงานอาจจะโกรธเพราะทำงานมากมายไว้ให้เขา แต่กลับกัน เขากลับเอางานของฉันไปช่วยอย่างเต็มที่ ฉันได้แต่ขอบคุณพี่ แล้วรีบติดต่อหาพ่อให้เสร็จโดยเร็ว เพื่อที่จะได้กลับมาทำงานต่อ

เมื่อฉันติดต่อหาพ่อได้ จึงให้พ่อตรวจ ATK แต่ผลออกมาพบว่าพ่อไม่ติดเชื้อ จึงให้พ่อสังเกตอาการต่อ ส่วนทางพี่สาวและแม่ ได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ จนสามารถได้รับยาภายในวันนั้น โดยได้รับคำแนะนำจากพี่ในหน่วยงาน Home isolation ถึงวิธีการขั้นตอนต่างๆ แล้วจึงรีบไปเคลียร์งานของหน่วยงานจนหมด

เย็นวันนั้นหลังจากเลิกงาน ฉันกลับมาขอโทษพี่ร่วมงานอีกครั้งที่วันนี้ฉันปฏิบัติงานได้ไม่เต็มที่ แต่พี่ร่วมงานก็ไม่ได้กล่าวโทษฉันแต่อย่างใด ได้แต่พูดว่า “ไม่เป็นไร” พร้อมแสดงความเป็นห่วงฉันตลอดเวลา ส่วนคนอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนร่วมงานหรือหัวหน้า เมื่อทราบข่าวครอบครัวของฉันติดเชื้อ ต่างโทรมาสอบถามด้วยความเป็นห่วง พร้อมหยิบยื่นความช่วยเหลือต่างๆ ให้โดยทันที

ในชีวิตของฉันนั้น เกิดมาพร้อมกับพ่อ แม่ และพี่สาว ที่คอยดูแลฉัน ในตอนฉันยังเป็นเด็ก ดูแลฉันในขณะที่ฉันยังดูแลตัวเองไม่ได้ ซึ่งเป็นครอบครัวแรกและครอบครัวเดียวของฉัน และหลังจากที่ฉันก้าวเข้ามาในรั้วรามาธิบดี ฉันพบว่า ที่นี่คือ ครอบครัวที่ 2 เป็นครอบครัวที่คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกันเสมอ แม้ในยามที่ฉันมีปัญหา เป็นครอบครัวขนาดใหญ่ที่มีทั้ง พี่น้อง พี่หัวหน้า ที่คอยช่วยเหลือและให้แนวทางแก้ไขปัญหา คอยอยู่เคียงข้างฉัน ให้กำลังใจฉัน และเป็นห่วงเป็นใยในตัวฉันทุกครั้งที่เกิดปัญหา

คนภายในอาจมองว่า รามาธิบดี เป็นเพียงสถานที่ที่เอาไว้ทำงานเพื่อหาเงินเลี้ยงตัวเอง เป็นโรงเรียนเอาไว้ศึกษาหาความรู้ หรือเป็นโรงพยาบาลเอาไว้รักษาเพื่อให้หายป่วย แต่สำหรับฉัน รามาธิบดี ไม่ได้เป็นเพียงแค่งาน โรงเรียนหรือโรงพยาบาล แต่เป็นครอบครัวที่คอยดูแลตั้งแต่ฉันก้าวเข้ามาเป็นนักศึกษาพยาบาล ให้ความรู้ ฝึกวินัย ให้อาชีพที่มั่นคงจนถึงทุกวันนี้ ที่ฉันสามารถเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัวได้